

Като си почина той продължи:

— Настана пакъ малко мълчание, па се чухъ стъпки въ коридора. Азъ треперж. Чувамъ, че идатъ много нозе и като че носатъ нѣщо тежко. Отминахъ моитѣ врата и въ другата стая, отъ лѣво, струполыхъ на дѣскитѣ нѣщо меко, отпуснато и тежко, като човѣшки трупъ, и се чуваше разливане вода отъ стовна. Никакви гласове не се чувахъ. Азъ очаквахъ да се бутне моята врата, за да ме грабнатъ жандаритѣ да ме заведатъ въ зимника. Докждъ чакахъ тѣй съ примрѣло сърдце, чухъ слаби охкания въ стаята отъ лѣво, дѣто стоварихъ нещастника. Той се окопитваше и пшкаше, ама тѣй, като човѣкъ, който скоро ще умре, който е въ агонията си. Азъ погледнахъ прѣзъ рѣзкитѣ, дѣто свѣтеше. Видѣхъ човѣкътъ развързанъ, но сѣ прострѣнъ. Не го познахъ; тая физиономия не бѣхъ виждалъ другъ пжтъ. Лицето му бѣше мокро отъ нѣщо чървено, около устата. Той бѣше проблювалъ кръвъ. Бѣхъ го удрили въ гърдитѣ. Само отъ това може да се случи такова нѣщо... До зараньта и прѣзъ деня не чухъ да му се даде медицинска помощ. Поне менъ да бѣхъ извикали... Той сѣ пшкаше и агонизираше. Чакъ на другия день, докторъ*** влѣзе само една минута при него. Азъ чухъ, че му каза само тие думи: „Проклети, сине! тѣй ти се пада! Пукни!“ и го испсува на майка, па си излѣзе безъ да го прѣгледа. Азъ се възмутихъ! Това бѣше по-голѣмо безчеловѣчие и отъ стражарското! Само въ България свещенната наука може да се опозори отъ такива характери!.. Още единъ день се мина, и болниятъ исчезна изъ стаята...

— Какво стана?

— Научихъ се чакъ послѣ, слѣдъ петъ мѣсѣца, когато бѣхъ оправданъ отъ Военний Сждъ и освободенъ. Той билъ нещастниятъ **, който бѣ арестуванъ по сжщото дѣло, по което и азъ, невинно. Сжщата оная нощъ и той билъ приведенъ отъ други участъкъ въ тоя при „Люксембургъ“. Отъ участъка билъ занесенъ нощно врѣме въ